

ADEVĂRUL

FOAIE RELIGIOASĂ.

Zis'a Isus: „Eu sunt calea, adevărul și viața.”

ANUL: IV.

Apare în fiecare lună odată.

Abonamentul:

Peun an 3 cor. 50 f., pe 1/2 an 1 cor. 75

Pentru străinătate 4 cor.

Abonamentul să se trimeată la Szida Tódor Körös-Bökény. (Mai înainte Buttyin,) com. Arad.

Toate scrierile să se trimeată la adresa: V. Berbecar la Körösbökény.

Pune sămânța vieții!

*Pune-vei tu sămânța vieții,
De dimineața pe tot locul?
Frate, puni tu sămânța vieții,
La-amcazi în arșița soarelui?*

*Secerișul s'a apropia,
Secerătorii iute-or găta,
Fi-vor snopi mulți,
Când scopul l-am ajuns,
De Domnul nost ne vom apropia?*

*Pune-vei tu sămânța vieții,
Noaptea la lumina stelelor?
Frate, puni tu sămânța vieții,
Pentru secerișul alb, frumos?*

*Pune-vei tu sămânța vieții,
Pe calea aspră a vieții?
Frate, puni tu sămânța vieții,
Când ziua mare s'apropie?*

Legea în prețuire noutestamentală.

Pavel a trăit mult sub jugul servitutei farisești și știa din propria pătenie, cât de tare apăsa acest jug și cât de puțin îndestulează. El era odinioară zelos pentru legea părinților,

dară a sosit o oară, când a stors din el strigătul: „Om ticălos sunt eu! cine mă va elibera de acest corp de moarte?” Acuma văzu el, cum stăteau Galatenii în pericol, a încerca din nou aceea, ce el a cunoscut de ostăneală zădarnică, ba, ca stricăcios. Ei perdură prin aceasta pre Christos de din naimea ochilor. Pentru aceea să plângă el așa de cu durere pentru ei: „Copiii mei, pre carți iărăși vă nase cu durere, până se va forma Christos intru voi”. (Galateni 4, 19.) Pentru aceea urmează locului sus arătat Coloseni 2, 16 17 îndată cuvântul: „Nimenca să nu vă răpească respłata voastră, umblând în cele ce nu le-a văzut . . . neținându-se de cap.” Pentru aceea caută el a descoperi credincioșilor sei pre Isus Christos, cel crucificat, tot mai glorios. Pentru aceea îndeamnă el a preda pe deplin corpul și viața lui. Unui om, care s'a încrezut charului mântuitor, nu s'a dat lege, ci viața lui îndreaptă după cele trei întrebări: „Ce-i place lui Isus?” „Ce mișcă nainte viața mea spirituală?” „Ce servește spre binele fratelui meu?” Cine-și regulează viața după aceste trei întrebări, acela nu-i mai lipsește paragraful și acela află deslegarea întrebărilor, că oare mai are legea valoare sau ba. Acela nici nu-i legal nici nelegal, ci în el s'a împlinit pro-

missiunea Ieremia 31, 31-33: „Iacă, vin zilele, zice Iehova, când voi încheia legământ nou cu casa lui Iuda; nu ca legământul, ce l-am încheiat cu părintii lor, în ziua, în care i-am luat de mână, ca să-i scot din pământul Egiptului: legământ, pre care l-au frânt, deși aveau dreptul soțului asupra lor, zice Iehova. Ci acesta este legământul, pre care-l voi încheia cu casa lui Israel: După zilele acele zice Iehova, voi pune legea mea în lăuntrul lor, și o voi scria în inimile lor; și le voi fi Dumnezeu: și ei îmi vor fi popor.“ (Asamănă și Ebrei 10, 14-16.) Drept aceea, de este cineva în Christos, este creatură nouă. (2, Corintenți 5, 17.) Aceea, unde legea înzădar să încearcă, a îndeplini, e ajuns, adică a îndupleca pre oameni a face voia lui Dumnezeu. S'a ajuns însă pe de tot altă cale decât ar fi căutat-o mintea firească, Laudă și închinăciune fie Mielului, care ne-a rescumpărat și ne-a făcut lui Dumnezeu un răg și preoți!

Omul cel firese e asemenea vulturului, cu aripile rupte. Păcatul ne-a făcut neputincioși, a sbura sus la Dumnezeu. Dumnezeu a făcut în jurul omului un gard, a pus pe tot locul bariere, ca se nu cază de tot în adâncime. Însă aceste bariere i-au adus lui la cunoștință starea cea miseroasă. A sbura nu putu el cu aripele, din contra, ele îl împedecară încă. Dară firea de vultur se mișca în el. Și dorința să liniștește. Aripile cele rupte se vindecă, și acuma să poate lua îngrăditura cu toată îndrăzneala. Vulturul nu cade, numai așa, dacă 'și perde încrederea în aripile purtătoare. Nouă ni iertat a ne încrede puterei celei noui, care să dă acelora, carî așteaptă pre Domnul. Legea greotății, puterea păcatului încă există în noi, dară în locul poruncilor legii, carî ne mărgineau, avem acuma alt, mai bun dar: *Duchul lui Dumnezeu*, care ne trage în sus. Dară cine nu primește acest dar în credință, acela cade în jos, din secietatea lui Dum-

nezeu în adâncurile lumii și a păcatului.

Ce e vulturului ologit legea greotății, aceea e omului căzut puterea păcatului. Ce sunt vulturului legăturile îngrăditurei, aceea era legea pentru Israel. Aceea ce e puterea aripilor vulturului vindecat, aceea-i legea spiritului pentru creștinul cel credincios. Numai așa să poate înțelege delăturarea legii: Noi am primit în locul ei ceva cu mult mai bun, mai deservășit. Înspre sus merge silința noastră, unde este Christos. Oamenii cu cuget trupesc vor folosi totdeauna rău capitoul despre libertatea evanghelică. Noi nu avem libertate, a face ce noi vrem, ei a face ce este după *plăcerea lui Christos*. Dară aceasta e o cauză prea personală, prea sfântă, decât că s'ar putea depune așa o purtare cu câteva paragrafe speciale. La aceasta trebuie o sămțire giugașă a Duchului sfânt, o legătură intimă personală cu Christos, o creatură nouă. Și pentru aceea ajungem și astăzi cu vestirea Evangheliei în plinitatea ei mai departe decât cu arădicarea paragrafelor legii. Noi dorim în comunitățile noastre creștini sănătoși în spirit. Noi îi căpătăm numai, dacă urmăim lui Pavel și ne întoarcem dela certele cele nefolositoare și deșerte, ca să apucăm cea mai bună, o viață a împărțășirei intime cu Christos.

Fost-a deci aceasta în fapt pozițiunea lui Isus și a apostolilor săi în praxă? Noi am adus deja mai multe din viață în cele de mai nainte, dară fie-ne permis, a arăta la câteva puncte.

Isus era „pus sub lege“. Însă cum o înțelege El? El zice: Măncarea mea este, să fac voia celui ce m'a trimes, și să sfârșesc lucrul. (Ioan 4, 14.) Și: Fiul nu poate să facă dela sine nimic, de ne vede pre Părintele făcând; că cele ce face El, acelea și Fiul face asemenea. (Ioan 5, 19.) Multe locuri esprimă conlegarea intimă a iubirei copilărească, misterioasă, care era între El și Părintele său precum: Au

nu crezi, că eu în Părintele, și Părintele în mine este? Cuvintele cari eu vă vorbesc, nu le vorbesc dela mine, iar Părintele, cel ce locuiește în mine, acela face lucrările. (Ioan 14. 10.) Că eu nu am vorbit dela mine însu-mi, ci Părintele ce ma trimes, acela mi-a dat ordin ce să zic și ce să vorbesc. Și știu că ordinul lui este viață vecinică; decî cele ce vorbesc eu, precum mi-a zis Părintele, așa vorbesc. (Ioan 12, 49. 50.) Din aceste locuri și din purtarea lui Isus la minunile vindecătoare a bolnavului la Betesda, la cel orb din naștere, în sinagoga din Nazaret, la smulgerea spicelor etc. vedem, că motivele lui Isus au fost de soi mai nalt și de origine mai adâncă, decît o presămțea cugetul cel judecat de lege al iudeilor. Pentru aceea își atrase El ura derigătorilor. Dară aceasta nu-l împedeca, a duce în deplinire principiul neclătit: „Fiul nu poate să facă dela sine nimic, de nu vede pre Părintele făcând.“

Dară, ar zice cineva, acela era Christos, Fiul cel stăru al lui Dumnezeu, și El a împlinit prin aceasta tocmai aceea, ce noi nu puteam. Rescumpărarea lui e așa deplină, că nouă nu ne-a mai rămas nimic din lege de făcut. Dacă am înțeles cele mai sus spuse, atunci cu ușor cunoaștem, intrucât e aceasta așa și întru cât nu-l. „Precum dumnezeiasca putere a lui ne-a dăruit toate cele ce sunt spre viață și pietate, . . . ca prin acestea să vă faceți părtași dumnezeiești naturi, fugind de corupțiunea cea din lume prin poftă. Și pentru aceasta întrebuințați toată silința . . .“ (2 Petru 1, 3—9.) Așadar noi suntem împărtașiți în natura dumnezeiască prin rescumpărare. Însă acest dar mare închide în sine și o problemă naltă: A adăugi virtute, cunoștință, înfrînare etc. Da, încă mai mult: *Christos locuiește în noi și lucrează în noi*, și acuma-I rezultatul, dacă de altcum stă viața noastră internă, ca și chipul lui Dumnezeu să lumineze

din noi, voia lui Dumnezeu să împlinește în noi, după ce ne-a promis El nouă: „Însă aceea zi (când va fi venit celalalt mângăitor, Duchul sfânt, care să rămână la noi pururea [v. 16.] veți cunoaște voi că eu sunt în Părintele și voi în mine și eu în voi.“ (Ioan 14, 20.) Decî nici nu poate fi altcum, decît că iubirea lui Dumnezeu să ne constrîngă, a împlui voia lui. Și pentru aceea să alătură versului de mai sus îndată cuvântul: „Cine are ordinele mele și le ține, acela este, care mă iubește.“ (Ioan 14, 21.) Și aceste ordine nu sunt tocmai ceva extern, ci ceva intern, ce am văzut deja.

Punctul cel greu al Evangheliei.

Adevăr: „Christos în noi și noi în El“ formează punctul cel greu al Evangheliei. E foarte de temut, că mulți credincioși nu prețuiesc destul de nalt faptul, că noi nu mai suntem ai noștri. Cu ținerea unui șir de ordine nu-i aceea depusă. Împlinirea conștiințioasă a datorințelor și purtarea moralică nu o fac, ci singur o predare nereținută a noastră lui Dumnezeu ca o jersă vie, sfântă și bineplăcută. Acela-i serviciul cel rațional. (Romanî 12, 1.) Viața noastră are pre eu ca centru, viața Dumnezească are pre Isus ca centru. La aceasta țintuiește Pavel, când zice: „Eu prin lege am murit legei, ca să viez lui Dumnezeu. M'am crucificat cu Christos; dară viez; însă nu eu, ci Christos viază în mine; și pentru căt viez acum în corp, viez prin credința în Fiul lui Dumnezeu, oare m'a iubit, și s'a dat pre sine pentru mine.“ (Galatenî 2, 19. 20.) Acuma nu mai sună: „Toate, câte nu vin din credință, sunt păcat.“ (Romanî 14, 23.)

Pavel conduce acest principiu prin epistoalele sale cu consecuență (urmare) de fer. „În Christos“ este parola lui, și aceasta nu însemnează la el numai o vorbire deșăartă, ci o serioșitate sfântă. „Cele ce 'mi erau dobândă, acestea le-am socotit pagubă

pentru Christos. Mai mult încă, socotesc toate pagubă pentru cea mai desevărsită cunoștință alui Christos Isus, Domnul meu.“ (Filipeni 3, 7—9.) Departe de acolo, că această cunoștință să-l fie făcut un creștin leș, conformat lumii, noi aflăm la el tocmai din contra. „Alerg la țintă către respălătirea chemării celei cerești alui Dumnezeu în Christos Isus.“ Privind ca prin o oglindă mărirea Domnului, ne schimbăm într-o aceeași închipuire, din mărire în mărire, ca dela spiritul Domnului. (2 Corinteni 3, 18.)

Așa de aspru însă cum umblă Pavel față de sine, așa de cu iubire și gingășie e el către alții. „Purtați pre cei slabi,“ sună îndemnarea lui. „Vedeți, ca libertatea noastră să nu fie spre scandalizarea celor slabi,“ e rugarea lui. „Nu voi mânca carne în veci, ca să nu fiu de scandal fratelui meu.“ Acesta-I principul cel potrivit și pentru noi. Spiritul legii face crud și neiuibitor, spiritul Evangheliei gingaș și cruțător și către cei de altă părere. Acesta-I ordinul iubirei, care este împlinirea legii. „Toate sunt ale voastre,“ așa sună vestea libertății evanghelice. „Iar voi sunteți ai lui Christos,“ așa să pune răufoșirea acestei libertăți un rățez înainte.

Voii sunteți ai lui Christos! Acesta-I punctul de vedere, dela care trebuie să înțelegem toate îndemnările noului testament. Nu o sarcină pentru umerii noștri, ci o demnitate naltă ni einstită, care ne îngăduie a suna în strigătul lui Ioan: „Vedeți, ce fel de iubire ne-a arătat Părintele, ca să ne numim fiii lui Dumnezeu! . . . Și fiecare, care are aceasta nedejde în sine, să curățește, precum El este curat.“ (1 Ioan 3, 1—3.) „Cel ce zice, că rămâne în El, acela să și umble, precum a umblat El.“ (1 Ioan 2, 6.) Noi dorim a crește în charul și cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Christos, cum o spune Petru. (2 Petru 3, 18.) „Charul cel bogat,“ despre care vorbește Iacob (Iacob 4, 6), e

mângăierea noastră. Și încrederea, care o spune epistola lui Iuda, că Dumnezeu ne poate păzi nepătați și a ne pune naintea feței mării lui neprihăniți cu bucurie este și siguranța noastră internă.

Să nu perdem nici când aceasta țintă de naintea ochilor și să nu lăsăm să lunceze tesauerele din mânele noastre. Pericoale ne amenință din toate părțile. Pericoale ne amenință dela lume, care ne incunjură cu lucrurile ei trupești și ne momeste cu libertatea trupească. Pericoale ne amenință de o parte, care ar voii să ne întoarcă napoi la tradițiunile vechiului așezământ (sâmbăta, mâncările și altele) și cele mai grele în lege le lasă napoia lor. Noi avem lipsă de trezvie și claritate biblică în aceste lucruri. Noi scăpăm de aceste pericoale, dacă ne adunăm strâns și din inimă pe după crucea Mântuitorului nostru și facem aceasta cruce singură ca de lauda noastră, ca isvorul puterii noastre și ca conținutul vieții noastre. Atunci rămânem scutiți de multe întrebări certătoare (dispute), cari de altcum ne îngreue capul în deșert, și viața noastră va fi o viață spre mărirea aceluia, care și ne-a rescumărat lui Dumnezeu prin sângele său.

Din Wgo.

Ce trebuie să crează cei necredinși.

Dela dr. A. C. Dixon.

Ateistul trebuie să crează, că poate să existe un plan, fără ca să existe o facere de planuri, o lege, fără de un dătător de lege, că există rezultate intelectuale. Dacă biblia îl numește un nebun, atunci e aceasta caracterizare foarte potrivită, că el trebuie să pună silă minții sale, dacă voiește a afirma, că „nu există Dumnezeu“. Cei selbatici în starea lor originală nu afirmă așa ceva. Ei cunosc din lucrurile cele mari, cari la pot abserva în jurul lor, că trebuie să existe motive mari

Cuprinderile lor despre Dumnezeu sunt foarte naive (sincere, copilărești) și neîntemeiate. Dară ei nu sunt nebuni. Fiii pustiului urmează mîntea lor și nu-i fac silă, și dacă mînton sunt plini de frica credinței deșartă înlăuntrul lor pentru neștiința lor, totuși văd ei de napoia universului material pre Dumnezeu atît de clar, cum să vede soarele pe bolta cerului.

Ateistului modern, fie el un învățat sau filosof, i-a rămas rezervat, a face din sine un nebum dăruit cu minte, dacă însușește materialului mort aceea, ce ar trebui să însușască numai unei ființă vie și înțeleaptă.

Agnosticul (cel ce statorește careva lucru a fi adevărat sau nu) trebuie să țină o teorie ca adevărată față de faptele, cari sunt statorite de martori credibili. Teoria lui e, că nimenea nu poate cunoaște pre Dumnezeu. E fapt, că matematicul cel mare Sir Isaac Newton strigă: „Eu cunosc pre Dumnezeu!“ E fapt, că astronomul cel mare Kepler după descoperirea legii lui celei marî să plecă pe genunchii săi și strigă: „Oh Dumnezeule, eu pre-cuget cugetările tale!“ Haveloc, generalul cel atît onorat de ostașii săi, mărturisi: „Eu cunosc pre Dumnezeu și mă închin lui zilnic.“ Gladstone, bărbatul cel însemnat de stat, zise: „Eu cunosc pre Dumnezeu!“ Ab-raam Lincoln, vestitul luptător pentru libertate, mărturisi: Eu cunosc pre Dumnezeu și am petrecut nopți întregi în rugăciune. „Mîi de comercianți, judecători, advocați și medici au mărturisit, că ei au cunoscut pre Dumnezeu.

Agnosticul trebuie să creadă, că martorii cei demni de crezut, în stare a judeca ceva sau că sunt amigătorii sau că sunt amăgiți. După toată părerea cred acești așanumiți „nu știu nimica“, că ei au dreptul, a vorbi despre știință și a învăța cunoștință. Dacă vr'un om mărturisește, că el în privința vreunei cauză, sau unii lucruri sau și a unei persoană, nu știe ni-

mica, atunci 'i se cuvine a tăcea despre acest obiect; dară agnosticul scrie cărți și articole și aduce „nu știu nimica“ lui ca o fală mare spirituală la arătare. S'a înființat o școală pentru știința neștiinței și un club pentru orbi spre lățirea orbiei. Un tânăr era membrul unei clase pentru grecește: el era totodată și în privința grecescului un agnostic. Dacă îndrepta profesorul oarecare întrebare cătră el, obiceiuia el de regulă a răspunde: „Eu nu o știu“. Aceea boală o avea, că era lenes a învăța. El ar fi putut-o ști, că în cartea, care o ținea în mână, erau toate, ce ar fi trebuit să știe. Dară el iubea lopta și umblarea de a nimica mai mult ca învățătura. De acolo agnosticizmul lui.

Deci nouă ne-a dat Domnul Dumnezeu o carte de învățat, biblia, în care El așa clar s'a desceperit, că toți îl pot cunoaște din ea, numai dacă voiesc. Dacă acuma zice agnosticul: „Eu nu știu“, atunci vestește el simplu împrejurarea, că el mai mult iubește întunecarea decât lumina, că el să întoarce dela soare, ca să poată pipăi în peșterile cele întunecoase a prejudecăței și neștiinței sale. Dacă a privit el odată stelele prin microscop, fără ca să vadă pre Dumnezeu, atunci pune el în preafcrederea sa pretinderea, că Dumnezeu ar trebui să i se descopere în alt mod. Dacă doschide biblia, sunt primele cuvinte, cari le cetește: „La început Dumnezeu!“ El ar trebui deci să se bucure pentru aceasta, că însăși Dumnezeu să descopere pre sine într'ocarte; dară el nu să bucură, pentru că prin aceea s'ar nimici teoria lui favorită.

Tăgăduitorul bibliei arată o crudelitate, care-i în adevăr de uimit. „Dumnezeu vorbește“ și „așa zice Dumnezeu“, sună din nou și din nou pe toate paginile. Tăgăduitorul încă trebuie să îngăduie, că aceasta carte e scrisă sau de oamenii răi sau de bunii, firește că-i inspirată, că oamenii bunii ne-ar amăgi prin aceea, că ar

comunica lucruri mincinoase. Și ei cu greu puteau fi amăgiți. Dacă afirmă necredinciosul, că au scris-o oameni răi, atunci are a crede, că cartea, care introduse în lume civilizația cea mare și a produs caracterele cele mai nobile ale istoriei lumii, s'ar fi scris de mincinoși și că acestia pentru amăgirea lor mincinoasă ar fi adus asupra lor blăstemele cele mai înfricoșate. Și mulți din acești mincinoși trebuiau să peară toate și nu aveau nimic de profitat. Ei au suferit pentru credința și credincioșia lor martiriu. — Ar trebui să fie ușor de crezut, că biblia e aceea, ce ea arată a fi, adică cuvântul lui Dumnezeu: că pentru aceasta există dovezi apăsătoare; dară a tăgădui, că ar fi cuvântul lui Dumnezeu, precând trebuie să îngăduim, că au scri-o oameni buni, e o absurditate cumplită, și a se scusa, că ar fi scris-o oameni răi, e tot așa absurd (cu neputință).

„Dară,” zice *Raționalistul*, „Dumnezeu nea dat mintea, ca să ne lăsăm conduși de ea.” Da, dară conduce oare mintea în fapt spre bine pe oameni? Uite aici icoanele cele monstruose ale idolilor țărelor păgâne. Sunt acelea asemănările adevăratului Dumnezeu, la cari s'au condus oamenii fără de biblie prin mintea lor? Oare nu sunt ele mai mult asemănările firei stricată omenești, în care a ajuns omul prin mintea sa? Căci când căzu omul prin păcat, atunci căzu și mintea lui precum și toate destoiniciile sale.

Tăgăduitorul de Christos, care lapădă Dumnezeirea lui Isus, trebuie, dacă primește biblia, să și creadă, că El pretinde, a fi Dumnezeu, că El zice: „Nainte de Abraam sunt eu.” „Cel ce mă vede pre mine, vede pre Părintele.” „Eu și Părintele una suntem.” „Mărește-mă, Părinte, la tine, cu mărirea, care am avut la tine, naintea întemeierii lumii!” Deci toți necredincioșii de acest soi îngăduie, că Isus era un om bun. Ei îl arădică

ca un caracter nepătat. Ca necredincioși trebuie să creadă ei aceea, că un om bun poate rădica pretindere la aceea, ce nu ar fi, că un om bun poate fi totodată și un fățarnic amăgitor. Sau a fost Isus Christos, aceea ce El pretinde a fi: Fiul lui Dumnezeu, sau că era un amăgitor infam. O cale mijlocie nu există aici, nici caracterizare mijlocie. A crede, că el era bun, să zice a crede, că era Dumnezeu, dacă nu am voi să facem silă minții cu aceea propunere, că un om bun ar arădica pretinderi false. Din Wgo.

Din Făurie.

A trecut vara și cu ea și secerișul, și acuma ce ar trebui alta mai grabnic a face, decât a ogori, a ara din nou și a pune din nou sămânța cea bună și nobilă în țărinile noastre. La seceris o știm noi, că trebuie secerăm cu putere și minte bună, să poată înse face și cu oameni mai puțin înțelepți; însă la arat și sămănat trebuie să fie oameni mai de bună minte. Căci la arat trebuie știut a pune plugul cum să cade în pământ, brazda trebuie bine făcută, destul de adâncă, să nu fie ca și când ar fi rîșcat găinile; apoi trebuie bine grăpat, ca bruișii cei mari să se sfărîme. Tot așa la sămănat trebuie bine băgat sama, cum să pune sămânța cea prețioasă. Nu-i tot una plugarului, cum să samănă sămânța cea cu mare grijă curățită și pregătită, că el știe: de aici aștept pe viitor un seceriș bogat. El nici nu lasă sămânța acolo deasupra brazdelor se zacă, că știe, că vin paserile și o răpesc, ci dacă i să poate, își cumpără, sau își împrumută, să înțelege că pe bani, o mașină de sămănat; iar de nu o are la mână, baremi o grapă bună spinoasă își câștigă și caută a acoperi cu ea bine grăunțele sămănate. Apoi merge în liniște cătră casă și după gunoie și plevire, așteaptă din nou un sece-

riș bogat, care-i respălătește ostăneala făcută.

„Bine“, zici tu, „dară pentru ce-mi povestești tu mie aceasta, care mă pricepe la așa lucru mai bine, ca tine!“ Să poate, eu nici nu sunt într'atăta contra părerii tale. Dară cugetat-ai tu, frate dragă, care te-ai încurcat și încărcat cu lucrul spiritual și ai secerat în vara trecută în atâtea țarine, — că doară nici singur nu le știi, prin larma secerei tale, că acolo, unde ai putut așa mult sececa, ba, doară te-ai băgat, ca cel nosățios, și în țarina vecinului, dară și peste puterile tale, numai ca să-ți meargă vestea, — trebuie din nou arat, și încă bine, adănc, ca să fie lucrul tău lucrat cu înțelepciune și nu fără de cap? Cugetat-ai tu mai departe, că după ce ai arat cum să cade, și nu numai ca de nume, că acolo trebuie și sămănat? Ce vei sămăna acolo? Aduci-ți a-minte, că este scris: Cel ce sămăna vânt, va sececa furtună? Ce vei sămăna în țarina ta, ce vei sămăna în țarina vecinului tău? Oare ce? Pismă, ură, minciună, otravă, desbinare, ne iubire? În odaia, unde scriu aceste cuvinte, atărnă pe părete un vers, adică o tablă de părete, pe care să află următoarele cuvinte: „Oare ce va zice Isus la aceasta?“ Pune sămănta adevărului! Pune-o privind pe urma Mântuitorului! De vei sămăna pe urma Mântuitorului îți va merge foarte bine, că El nu a sămănat nici când ne iubire, nici desbinare, ci El a zis. Ordin nou dau voaună, ca se vă iubiți unul pre altul“. Ce sameni tu? Pe urma Mântuitorului tu te vei întreba fără voie: „Oare ce va zice Isus, dacă voi sămăna desbinare sau vânt? Învață-te a sămăna „filadelfia“, adică iubirea frățească, adică înțelegere bună.

Apoi trebuie sămănta cea bună și adăncită în pământ. Dară la aceea nu trebuie corbi, nici grapa cea spinoasă, sau doară cea de fer, nu, ci trebuie ceva, care cu gingășeală să

adăncească sămănta cuvântului, adică trebuie blândeța duchului și iubirea Domnului. Ai tu aceasta? Sau doară îți pare bine, că ai secerat aceea, ce au sămănat, grăpat și grijit alții cu iubire și îndelungă răbdare și acum lași miriște? Lași să crească spinii și polomida să domenească? Sau doară puni tu — da, tu puni — ceva sămăntă, oare care? Sau doară nu poți ajuunge pe la toate țarinele? Nu le poți lucra omenește? Uite numai la țarinele celor ce au prea multe, și ei sunt puțini și sgârșiciți pentru a pune lucrătorii conștiincioși, înțelepți în lucru, la arat și la sămănat, oare ce fel de seceriș vor avea? Omule lui Dumnezeu, corespunderea ta e mare, și de ai fi tu ori-cât de mare și înțelept, cu a ta înțelepciune nu se va găta bine lucrul, de nu vei lucra după planul Mântuitorului tău. Cuvintele apostolului și ție îți vorbesc: „Desteaptă-te cela ce dormi!“ Vezi încă, Ioan 10, 16, și 17, 21.

* * *

Un creștin nu poate și nu-l iertat să fie Chameleon. Oare ce-l Chameleon? O șopărlă indiană, care are destoinicia, a-și schimba culoarea. De zace Chameleonul pe năsip, va primi curând culoare năsipului și va fi pentru necunoscătorii mai nedescoperit. De zace pe lemn abanos (negru), atunci va fi cu grabă întunecos și tot mai întunecos, și așa e și cu roșul; verdele și toate celetalte colori.

Da, da, așa oamenii sunt mulți. Ei au o destoinicie extraordinară de confermare. Întră cei pioși învață ei iute limba canaanului, între batjocuritorii pot ei aduce glume dubioase, că abea am crede urechilor. Ei au o vreme așa fină, că să știu, îndată acomoda fiecărei situațiune și a se vuji către ea. Proposițiunea vorbirei lor să schimbă chiar și glasul, îmbrăcămintea, maniera lor externă o schimbă după împrejurimea, care

Un creștin nu ar trebui să fie așa! Scriptura îl învață pe el: „Da, aceea ce e da, nu, aceea ce nu”, și apostolul tot la aceea îndeamnă, ca el să se lupte pentru o inimă tare. Isus voiește a avea caractere întregi, cari să fie ca stânca în mare opanându-se tuturor valurilor și totdeauna numai una știu: „Așa zice scriptura, așa o pretinde Domnul meu!”

Și totuși și tocmai pentru aceea are și trebuie să fie creștinul un Chameleon. Dacă s'a desfiat de lume, atunci s'a strămutat el prin aceea în societatea apostolilor, a profeților și a mulțimei sfinților și înainte de toate în urmarea Domnului său Isus. Pe el îi vede el zilnic, cuvintele lor le precuțetă, exemplul lor lasă ca să-l înrîurească. Nici el nu are vr'un ideal mai nalt, decât a se topi de tot în Christos, ca fiecare om fără de multă predicare să vadă ceva din împărăția cerului, dacă îl privește. Tot de aceea părere e și Ioan, când scrie în epistola sa: „Dară știm, că, când se va arăta, vom fi asemenea lui”. (1 Ioan 3, 2.) Asemenea lui Isus! Nu numai a asemena cu El, oare ce închide aceasta în sine? E așa zis prea mare și prea înalt, decât că ar putea un om eugela acest cuget. Dară cum se va întâmpla aceasta? Apostolul zice: „Căci îl vom vedea, precum El este”. Privirea aceasta neîntreruptă spre Isus ne va aduce în asemănarea lui. Oare nu este aici ceva din Chameleon? Într'adevăr, noi nici când nu ne-om sătura de a privi frumseța lui Isus. Cu cât mai mult îl vom privi, cu atât mai prețios ne-a fi El, și cu atâta mai asemenea îi vom fi.

Așadar nu voim a ne rușina, de acest instinct (îndemn) tare de imitare, ci numai la aceea să privim, cari exemple atârnă înaintea ochilor nostri.

Din Wgo.

MISSIONE.

* **Calea de misiune a musicanților evangheliei din Curtici.** Frații din Berechei au cerut mai de mult pre frații curticeni, ca să lasă să meargă la ei musicanții pe 19-lea August, la ocasiunea unei căsătorii, care s'a și împlinit, și așa am mers 12 înși cu subscrisul. Așa să văzu, că musica avu oimpresiune bună spre poporul comunel. Atât la casa miresei, cât și la adunare s'a adunat foarte mult popor, către care am putut vorbi din Evanghelie îndemnându-l, să se întoarcă la Dumnezeu și să crează în Evanghelie.

În Berechei am petrecut până în 20-lea la amezăzi. Apoi ne-am întors și ajungând la Șomoșches, am intrat în curtea adunării, unde au raportat fr. musicanți mai multe cântări pe instrumente, la acăror auzire s'a adunat atâta popor, că nici n'au încăput în curte, câtră care a îndreptat subscrisul cuvinte îndemnătoare și i-a prochiemat, să se silească, a căuta calea cea conducătoare spre viață până nu-l tirziu.

Iar după lucrare de o jumătate oară i-am recomandat în scutul bunului Dumnezeu, atât pre frați, cât și pre poporul adunat îndemnându-l, că dacă și mergem noi, peritru că ne-am făgăduit la Cermel, ei să rămână la olaltă și să între în adunare, sau și afară și frații din loc să continueze vorbirea cea începută, să o primească ca o solie dela Dumnezeu trimeasă.

De aici mergând, am ajuns la Cermel unde ne așteptau deja. Aici am participat la două serviciuri dumnezești, cari au fost bine cercetate, mai ales cel de seara într'atâta că capela s'a umplut de ascultători; înaintea căroră am putut esplica mistierile cele mari și gloriase ale lui Dumnezeu.

Și cele întâmplare din acesta călătorie ne-au dat dovadă bogată despre aceea, că musica, la a cărei folosire

Răspândiți și cetiți foaia

„ADEVĂRUL”

și sf. scriptură îndeamnă pre poporul credincios, e un mijloc neprețuit de ajutor în lucrul misiunii. Că glasul muzicii și așa oamenii atrage, de carel de altcum nici de cum nu ne-am putea apropia, ca se le vestim cu-vântul vieții.

Pentru aceea iubitorilor frați, pre carl vă constrânge iubirea lui Christos, ca să faceți ceva spre mântuirea păcătoșilor, siliți-vă a înființa astfel de coruri de instrumente, nu vă uitați la cei puținii oameni preocupați, carl sunt contra la aceasta, că folosim musica la serviciile Dumnezeestii, că ei nu știu ce vorbesc și ce fac; aceea și așa nu sunt oamenii progresului ci al rămănerii.

Trimes de J. Erdős.

* Bucurie în Cincinnati O. America.

Mare zi de bucurie a fost la noi ziua de 30 Iulie când a învrednicit Domnul pre fr. A. Udvarnoky, G. Gerwich și L. Zboray, a ne cerceta cu venirea lor la congresul din Filadelfia; așa, că învrednicit fiind scrisul a participa la acel frumos congres, și încă acolo întâlnindu-mă cu frații susnumiți, m'au promis, că ne vor cerceta și pre noi.

Așadar ziua susnumită a fost pentru noi o bogată binecuvântare, când iubitul fr. Udvarnoky a condus, spijinit de sfântul Duch, un puternic serviciu Divin, luându-și de text versul 38-lea din capitolul 19-lea ev. după Luca. Binecuvântat fie Regele, cel ce vine în numele Domnului. Pace în cer și marire în înălțimi! Acest scump vers l-a împărțit iubitul frate în 2 părți: partea I. că Regele e Isus și că vine în numele Părintelui, care-l Domnul a tot pământul; a II-lea: că Regele vine în orașul păcii și aduce cu sine pace, s'o împartă oamenilor. Pentru aceea a trebuit ca toată adunarea noastră să strige cu glas: Osanna! Osanna! Osanna!

Foarte adâncă învățătură a dat frațele din acele 2 puncte; așa că multe suflete s'u mișcat și ochii multora erau scâlțați în lacrimi. Apoi a raportat

musica tânărilor nostri frați cu mare putere, așa, că nu în multe adunări să poate auzi o astfel de muzică frumoasă.

Maș departe am avut lângă toate aceste o maș mare bucurie, când am văzut 6 suflete în haine albe și așteptau, ca după serviciul sfânt, condus de fr. L. Zboray, să urmeze Mielului lui Dumnezeu, care a venit, să rădice păcatele lumel. Care într-adevăr, că după serviciu: acele 6 suflete credincioase s'a împărțit în sfântul botez; fiind botezate în numele Tatălui, a Fiului și a Duchului sfânt, de către subscrisul.

Apoi în oara serviciului de seara a servit iarăși fr. Udvarnoky cu cuvinte adânci pentru noile și vechile plante. Totodată a pus mâinile pe noii botezați și s'a rugat Domnului pentru ei.

Cei noi botezați sunt: J. Mészáros și soția sa din Kis-Szent-Miklós: St. Hedeșan și soția sa din Pecica; Nic. Nepețescu din România și F. Belegean din Kökaró. Binecuvinteze Domnul aceste plante și le țină în Charul seu.

Domnului Isus fie laudă, onoare și mărire pentru toate. Trimes de R. Igrisan.

* În Cleveland, America, a fost, după cum serie de acolo un frate de Ovreu, născut în România, în Aug. 13-lea deschiderea unei adunare pentru Români, acărur conducător el este. Au fost acolo mulți Români, deși nu sunt mulți frați, dară ei lucră cu speranță, că Domnul îi va binecuvânta și ajuta, ca să poată pre maș mulți scoate din întunec și a-I duce la lumină adevărată, care este Domnul Isus Christos. Dorința noastră tot acolo țintuește, ca împărăția lui Dumnezeu să se lătească pe toată fața pământului. Domnul vă binecuvinteze fraților în depărtare și vă ajute, ca să lucrați spre a lui onoare. B.

* Reuniunea cântăreților creștin. În orașul cel puternic dezvoltat al Saxoniiei Chemnitz a ținut primăria

reuniunii cântăreților creștini de limba germană ședința sa din 27—30 Iulie a. c. În tot anul să afle câte o ședință generală, și încă în diferitele părți a Germaniei și în Elveția. Mai decurând să lățește aceasta reuniune și în Austro-Ungaria.

Reuniunea cântăreților creștini din limba germană arată o icoană plăcută a alianței evangelice, care și în compunerea primăriei să fie, în care să afle frații din diferite biserici și comunități în unitate frumoasă de funcțiune, ca să se sfătuiască și să lucreze lucrul împărăției lui Dumnezeu, cum o cere reuniunea cântăreților s'o facă. Ca o combinațiune a unităților creștine de cântăreți, cari stau pe temeiul cel curat a cuvântului lui Dumnezeu, a numărat reuniunea în 31 Dec. 1910 (statistica din urmă) 10 32 coruri cu 25.417 membri. De sigur o mulțime imposantă, care-l învoită, a servi lui Dumnezeu în cântări sfinte și a vesti mântuirea în Isus cântând.

Raportul anual a fost cetit de primul president d-l Aug. Frick din Stuttgart, care a produs un acord spre mulțămire. El putu privi napoi ca un lucru binecuvântat a reuniunii și a uniunilor. Raportul reuniunii să compune pe baza raporturilor celor 11 presidenți a reuniunii, cari sunt din partea lor îndrumați la raporturile oficianților cercuali (reuniunea are 83 cercuri) și aceia sunt îndrumați la coale de întrebare, cari sunt trimise dela reuniune la fiecare cor. Așa auzim aici, cum cântarea cea creștină atât în coruri, precum și afară de ele își împlinește problema sa de misiune; cum binecuvintează Domnul cântarea creștină în singurătate și în public, și prin acest serviciu să adună spice și snopi pentru veconicie. De s'ar învoi Domnul, a pregăti și mai departe corurile pentru serviciul împărăției sale! — E adăvăr: *Artistica* singură nu face cântarea spirituală frumos cântată ca *binecuvântată*. Și totuși nu pot coru-

rile, și dacă-i lucrul lor de multe ori modese, să fie de tot fără artistică. E dovedit, cum sufer unele coruri sub școlarea cea puțină a unui dirigent. Într'asta să se facă acumă ceva din partea reuniunii. Reuniunea voiește să aplice o putere destoinică, expertă, care în cursuri regulate să servească dirigenților corurilor conlegate. Oare nu-i dirigentul și cântărețul creștin, dacă a cuprins bine problema sa, un lucrător împărăției lui Dumnezeu, ca un predicător și ținător de ciasuri? Așadar și are lipsă a se învăța în lucrul său. Noi dorim acestei întreprindere nouă o prosperitate bună.

Preteniți cei iubești ai cântării din Chemnitz au dovedit primăriei tot felul de ajutor și iubire. O mică parte a uniunii Saxonice — aceasta are 95 coruri cu 2312 membri — s'a adunat Duminecă în 31 Iulie la un serviciu dumnezeesc de cântări în sala cea mai mare din Chemnitz din ocaziunea ședinței primăriei reuniunii, 7 coruri mixte și 4 coruri bărbătești pe lângă 2 soli și 2 cvarteturi bărbătești s'au raportat. Predicătorii Schuler din Dresda și Gebhardt din Siegen au ținut vorbiri. Festivitatea a momit pe lângă căldura cea mare cam 1000 ascultători; festivitatea era frumoasă și precum sperăm, foarte binecuvântată.

Reuniunea cântăreților creștini de limba germană, avu în anul trecut un adaus mai mare (65 coruri și 2224 cântăreți) ca ori când mai înainte în asemenea period, dară și astăzi stau încă multe coruri, cari de altcum în asemenea mod due lucrul lui Dumnezeu, ca corurile reuniunii, departe de reuniune. *Aceste coruri sunt din inimă înrălate, a se alătura reuniunii, care prin charul lui Dumnezeu de 32 ani există.* Unitatea face tare, și poporul Domnului trebuie — spre sistarea unei lume înstrăinată de Dumnezeu — să stee unii pentru alții, să lucre mână în mână și se învețe unii dela alții: Contribuirea

anuală de 50 pfenici (60 fil.) de membru corurilor e numai puțin. Pentru aceasta capătă membri foaia reuniunii „Sängergruss” care apare în fiecare lună în dar; mai departe apare în fiecare an 7 adausuri cu note (pe 28 fețe cam 20—25 cântări) pentru cor mix., bărbătesc și femeesc. — Dară tuturor carii iubese și cultivează cântarea le fie recomandat „Sängergruss”-ul cu adausurile sale cu musică de casă (cântări pe pian sau armon). Prețul lui e comandat prin poștă, 1 M. 60 pfenici (cam 1 cor 90 fil.) pe an cu adausuri de note (pentru cei ce nu sunt membri). Editorul reuniunii Ioh. Schergens în Bonn a. Rh. Germania trimete la dorință numere de probă gratis.

Ședința primăriei pe anul viitor va fi, dacă s'a învoi Domnul, în Berlin. — Domnul Dumnezeu înse țină mâna sa cea bună și mai departe preste reuniunea cântăreților creștini!

* **Conferința fraților Germani în Késmárk.** Frații germani din Ungaria și Austria au avut o conferință binecuvântată în Késmárk, pentru înființare unei reuniune a comunităților germane din Ungaria și Austria în 15 August a. c. Aceasta reunire s'a și înființat și s'au ales oficianții provizori, cari să funcționeze până la ședința regulată, care va fi cu voia Domnului în Ianuarie 1912 în Budapesta. La aceasta conferință se vor ținea, pe lângă regularea lucrurilor, icsurii biblie.

La acest pas numai putem felicita fraților nostri Germani; ei lucră cuminte, cunosând, că unitatea face tare, ba încă și o foaie voiesc a ada, care să întărească iubirea și să ducă nainte interesele reunătății.

Așa-i. Noi avem aceasta foită, care voiesc să deștepte interes spre mai mare iubire, spre unire, spre întărirea unității și spre ruinarea desbinării celei nebinecuvântată, ba, băgată în jugul diavolului! Cine are urechi, cine are inimă și cine-i creștin? Fraților!

rugați-vă pentru pacea Ierusalimului, care-i în stare de deplâns! Oh, de ar fi ochii mei isvoare de apă, să pot plânge pentru cei cerbicoși și neîmpăcați fii ai lui Dumnezeu! Nu dorrește oare nimene, ca să se împlinescă cuvântul Mântuitorului Ioan 17, 21? Nu aștepta, fratele meu, binecuvântare, nu o aștepta, dacă umbli cu Corinteni cei slabi! 1 Corinteni 13; 4—8, cetește și înțelege! Acui ești tu, alui Pavel, alui Apollo, sau lui Christos? De zici, că ești alui Chrisos, ascultă de El!

* **Festivitatea coriștilor.** După cum am avizat în numărul trecut, că va fi festivitatea coriștilor în Budapesta, așa s'a și întâmplat Vineri în 8 Sept. a. c. Aceasta festivitate s'a ținut într'o sală mare, care s'a umplut de ascultători din Budapesta, și din mai multe părți a țării, ba încă și din București au fost 6 înși. Festivitatea s'a început seara la jumătate la 7 oare și s'a ținut până cam la 10 oare Orchestra musiciei fraților din Budapesta și jur au introdus festivitatea cu cântări spirituale. Apoi au cântat coriști uniți Maghiari, au cântat coriști Germani puține cântări frumoase, s'au cântat soluri, cvartete, cor bărbătesc, au fost declamațiuni și vorbiri, cari toate au îmbucurat mulțimea cea flămândă, care venise din multe locuri să se bucure. De cântăreți și pretanți a cântării a fost plină sala, dară una mai lipsea: noi am chemat și pre frații nostri Români, să vie, că să se bucure și să facă bucurie altora. Au și fost prietenii a cântării veniți din România, cari s'au bucurat de festivitate și mulțimea cea adunată a arătat, că s'a bucurat de ei. Inse una a lipsit: Noi avem în țară mai multe coruri, și mai mari și mai mici Române, de cari, dacă ar fi venit, baremi numai un mic cor, s'ar fi foarte bucurat cu toți. Ba, era așa hotărât, că dacă numai voiesc să vină, și nu o putea pentru că sunt cam mari speșele, chiar de aici li-s'ar fi

dat câțva ajutor, numai să vină. Mulți n'au îndrăsnit, dară totuși a venit un dirigent brav, de care, și dacă n'a putut singur cânta, totuși s'au bucurat mulți. Dacă bunul Dumnezeu s'a învoi, are să fie în anul viitor o festivitate mai mare țărăască; dară pe atunci vă pregătiți bine și veniți! Festivitatea a fost frumoasă și îndestulătoare pentru toți, fie laudat Domnul și deee bunul Dumnezeu, că cele cântate, declamate și vorbite, să fie roditoare spre zidirea împărăției lui, spre mântuirea păcătoșilor și spre preamărirea numelui său.

* **Botez.** Nespusă și mare bucurie ne-a dat bunul Dumnezeu în ziua de 10 Sept. st. n., în comuna Kalota-Nádas, (comitatul Clujului), unde a fost o adunare de peste 1000 de suflete, înaintea cărora s'au botezat, după mărturisirea credinței lor, 12 suflete mântuite, dintre cari au fost 2 flicăi ca doi brazi, din Bucovina, cari au venit la Ardeal ași câștiga traiul vieții trupesti, și au aflat și viața cea adevărată, care este în Domnul nostru Isus Christos. Actul botezului s'a îndeplinit prin fr. I. Țirban.

La oara de rugăciune a cuvântat fr. din Zam-Săncraț, și la oara de învățătură a predicat frumos și cu pricepere fr. M. Vicaș. Asemenea și cina Domnului a împărțit-o fr. Vicaș.

Mila, păcea și binecuvântarea Domnului nostru Isus Christos fie cu membri cei noi, ca să crească spre a lui onoare, și fie și cu noi toți Amin.

Vă rog a pune în coloanele dragălașii noastre foi „Adevărul“ aceste șire.

Teodor Lăpușan.

* **Iubiți frați!** Cu cea mai mare dragoste vă facem de cunoscut bucuria, care ne-a dat-o bunul Părinte în Ardeal, într'a 9-lea am plecat cu fratele Țirban dela Orade și am călătorit cu trenul până la Stana, unde ne-am coborât cu mai mulți frați, cari s'au adunat pe cale. De acolo am mers la Nadășul-Românesc (vezi mai sus sub Kalota-Nádas), unde s'au măr-

turisit și botezat 12 suflete. Aici a fost o bucurie mare foarte.

În 11-lea am plecat de acolo la Lorău însoțiți de mai mulți frați Ardeleni și de ai noștri, unde din nou s'au botezat 12 suflete în moartea Domnului Isus. Bunul Dumnezeu și Părintele Domnului Isus Christos să reverse binecuvântarea lui cerească preste odresele cele fragede, cari acum s'au altoit în via să; iar nouă ne deee putere, pentru a putea lucra fără de groază de petrite și stâncele Ardealului, ci să putem răspândi sfânta sa evanghelie cât de departe, ca toți să auză solia lui Dumnezească către păcătoși. **M. Vicaș.**

* **Botez în Curtici.** Cu ajutorul Domnului am avut în 10 Septembrie botez în Curtici, unde s'au botezat, după o bună mărturisire 21 suflete mântuite prin sângele Mielului lui Dumnezeu. La aceasta ocaziune au venit frați din mai multe comune la olaltă, a împărți cu noi bucuria.

De asemenea în *Bătania* am avut în 11-lea botez, unde până acum nu era încă, și s'au botezat 7 suflete rescumpărate, după o bună mărturisire. Aici au venit frații din Curtici cu 11 trăsuri și din Nădlac cu 7 trăsuri. Ba și cu trenul au mai venit și din Curtici și din alte locuri. Într'a toți erau și frații musicanți din Curtici veniți, cari au împodobit aceasta serbare frumoasă. Popor era foarte mult adunat, care asculta cuvintele lui Dumnezeu, care credem, că-și va aduce fructul său la timpul cuvenit. Domnul să binecuvinteze noile plante și nu lase a le lipsi nici un bun curesc. **I. Erdős.**

* **Conferința din Békés.** Reuniunea fraților maghiari a ținut în zilele de 13 și 14 Sept. o conferință binecuvântată în Békés. Acest loc nu înzădar să nămește „pacinic“, dară s'a și dovedit astădată, cât de cu pace să poate lucra în el. După mai multe învățături bune, înaintea cărora au dat fraților lucrători seama de cele

lor încredute, s'a făcut în întâia zi un ajutor fraților celor ce lucra în liniște în România, și anume în București. S'a făcut o colectă, care a adus 113 coroane.

A doua zi au dat toate comiteturile socoata despre funcțiunea lor și s'au ales din nou officianții reuniunii. Au fost mai multe învățăturii și sfătuiri bune pentru toți. Între ele a fost și un sfat vezibil; adevărații frații s'au gândit și de ajutorarea aceluia lucrător, cari devin odată neputincioși a lucra. La aceasta am avut și un exemplu viu: un frate lucrător s'a bolnăvit, și cu aceasta și-a pierdut și graiul, că abea putu vorbi șoptind și cu greutate. Așa unor frați trebuie ajutat, dară cum? Frații s'au sfătuit și au aflat un mod bun: au înființat o societate, care își va avea de scop, a ajuta pe cei bolnavi, a da pensiune celor bătrâniți și a ajutarea văduvele lucrătorilor. S'a făcut îndată un fond, la care s'au dat în bani gata și în promisiuni 1104 coroane. Ori care frate poate pași în aceasta societate. Mai târziu vom aduce mai mult despre aceasta. Și frați oaspeți au fost de față, între ei fratele G. Guist din București. Dorința noastră e ca Domnul să mai de multe asemenea conferinți pacinice.

LECȚIUNI DE DUMINECĂ.

Pentru Duminică în 8 Octobrie.

41. Fluviul cel viu.

Ezekiel 47, 1—12.

Cuvânt de aur: „Cel ce voiește să icede apa vieții în dar”. Apocalips 22, 17.

Astăzi auzim din nou despre profetul Ezekiel. Israeliții erau deja de 25 ani în captivitate când era profetul Ezekiel în spirit în țara lui Israil și stătea înaintea ușei templului. Aici văzu Ezekiel o apă curgând din templu spre vale. Un bărbat stătea lângă el cu o măsură în mână, conduse pe Ezekiel în vale și prin apă tot mai

departe, până ajunse de trebuia să înoate. Din isvorul cel mic să făcu un riu. La termii acestui riu stăteau pomi roditori. Acuma zise bărbatul către Ezekiel: „Aceste ape merg spre înutul de către răsărit, să pogoară în șes, și să vursă în marea moartă: și vărsându-se în mare, apele ei se vor vindeca. Vor crește arbori de tot felul, în toată luna vor coace fructe, frunzele lor nu vor vesteji”.

Ce să însemneze aceasta? Din Ierusalim ieși fluviul, mai înainte mic — și apoi deveni tot mai mare; la termii stăteau pomi roditori, și întreaga împrejurime, prin care curgea, fu roditoare. Aici ne arată Dumnezeu lucrarea și lățirea evangheliei. Când Domnul Isus merse spre cer, zise învățăceilor săi: „Mergeți în toată lumea, predicați evanghelia la toată făptura. Inse rămâneți în Ierusalim, până veți primi Spiritul sfânt după aceste zile”. Acuma erau numai puțin, cari erau învățăceii Mântuitorului, dară ei nu remaseră așa puțin, oă curând să adăugiră cu miile. Așa să lăți împărăția Mântuitorului și așa fu vestită evanghelia tot mai mult oamenilor. Toceai precum râul cel mic deveni un riu mare. Acuma are Domnul Isus deja în toate părțile pământului învățăceii săi și evanghelia se vestește în toate părțile și în tot locul să pocăiesc oamenii. Din fluviul, pre care îl văzu Ezekiel, s'au vindecat toate. Așa este și cu evanghelia. Unde aceasta să cunoaște, acolo toate să îndreaptă. În țările păgâne să ucid mulți copii de mic de părinții lor, și nici nu-s pedepsiți. Aceasta înceată, unde să face cunoscută evanghelia. Școlii nu sunt pentru copii în țările păgâne. Unde să cunoaște evanghelia, să fac și școlii și copiii sunt mai bine tractați. Noi voim a ne bucura, că putem auzi evanghelia din copilărie în Școala de Duminică și când vom fi mai mari în adunare. Noi ne bucurăm, că Domnul Isus pre toți ne iubeste și că chiamă capii la sine.

Întrebări: 1. Ce vede profetul după lecțiunea noastră? 2. Unde vede el isvorul? 3. Cum îi să arată mai înainte fluviul? 4. Cum devine el în curgerea sa mai departe? 5. Despre ce-î acest fluviu o icoană? 6. Cine-î isvorul? 7. Ce să se afle în acest fluviu? 8. Ce să se vază pe termii lui? 9. Unde să se reverse el? 10. Cum va fi apoi aceasta apă? 11. Ce ne spune aceasta pentru noi înșine? 12. Ce e deci cea mai însemnată la aceasta?

Duminecă în 15 Octombrie.

42. Reîntoarcerea din captivitate.

Ezra 1, 1—11; 2, 64—70.

Cuvânt de aur: „Cine este Dumnezeu asemenea ție..? Nu ține mânia sa de-apururea, căci îi place îndurarea“. Mica 7, 18.

Când regatul babilonic fu biruit de persi, sosise pentru iudei un timp mai bun. Nici persi nu erau servitori de ieoane ca babilonienii. Ei asemănau cu iudeii. Isaia profeti deja despre regele persilor, de Cir: „Așa zice Domnul către unsul său, Cir: Eu voi merge înaintea ta și îți voi da tesaururile întunerecului, și avuțiile ascunse, pentru Israil, servul meu. Cir va implini toată voia mea; că se va zice Ierusalimului: Te vei rezidi! și către templu: Se vor așeza temeliiile tale!“ Daniil, care încă trăia, când ajunse Cir de rege, a fi spus regelui despre aceasta făgăduință. Regele Cir porunci deci, ca toți iudeii captivi, cari voiau, să pot întoarce în patria lor. El dădu și vasele cele duse de Nabucodonosor, napoi și îndemnă pre babilonienii, a ajuta pre judei, cari merg în patria lor, cu bani. Aceea s'a și întâmplat. Locuitorii le dădură vase de aur și de argint și și vite, ca să aibe de toate, ce le trebuia. Nu toți merseră îndată în patria lor, ci a rămas mulți în babilonia. Lor le plăcu acolo, și unii aveau officii, d. e. Daniil, și pentru aceea rămaseră acolo. Peste 32000 de iudei merseră cu mai mult de 7000 servi și cu mulți cai, asini, cătări și camile. Așadar ei erau bine dispuși pentru călătoria cea îndepărtată. Ei aveau o călătorie mare de făcut și erau multă vreme pe cale.

Trenuri, cu cari s'ar putea iute călători, nu existau atunci. Erău între ei și copii și bătrâni, cari nu pot așa iute merge. Călătoria era atunci cu mult mai periculoasă ca acuma, că ei erau totdeauna în pericol, a fi atacați de lotri, cari ar fi putut lua toate dela ei. Este, că persii domneau și peste țările, prin cari aveau a călători, dară totuși era pericol. Acuma suut toate mai bine, deși sunt și acuma încă lotri. Dară acuma pot și copiii singuri călători pe tren, că officianții cei pretenoși îi îndreaptă pe cale și le ajută la strămutarea trenului.

Întregă viața noastră să poate asemăna cu o călătorie. Noi toți călătorim către eternitate, unde vom ajunge dacă murim. Dacă Domnul Isus e Mântuitorul nostru, atunci va fi capătul călătoriei noastre cerul. Pe aceasta călătorie ne îndrumază părintii și învățătorii nostri, ca să nu umblăm îndărapt și să nu ajungem în raî. Că cât ține călătoria noastră, noi nu știm. Unii oameni ajung foarte bătrâni; iar foarte mulți mor încă ca copii, pentru aceea ar trebui să fim totdeauna gata. Noi voim a primi pre iubitul Mântuitor ca conducător, atunci putem cânta: „Calea în cer ne conduce!“

Întrebări: 1. Unde erau iudei duși pentru păcatele lor? 2. Câtă vreme să rămână ei în Babilonia? 3. Care rege a persilor ocupă Babilonia? 4. Cum era Cir către iudei? 5. Cum ajunse el la aceea, a le da drumul a se întoarce la patria lor? 6. Cum fu aceasta proclamațiune primită de iudei? 7. Cum căuta Cir a le ușura întoarcerea în patrie? 8. Căr lucruri importante le mai dădu ei? 9. Căr oameni să întoarseră deci în patrie? 10. De ce nu merseră toți la Palestina? 11. De ce erau deci iudei cei întorși pe deplin vindecați?

Duminecă în 22 Octombrie.

43. Punerea temeliei a doilea templu.

Ezra 3, 1—4, 5.

Cuvânt de aur: „Întrați în porțile lui cu cântări de mulțămire, în curțile sale cu cântări de laudă.“ Psalm. 100, 4.

După reîntoarcerea iudeilor din captivitate nu s'au apucat ei îndată a zidi templul, înse un altar fu îndată făcut, ca să poată jertfi. Astăzi auzim noi despre zidirea templului. Servicii Dumnezeese au ținut ei deja, decând au sosit în țara lor, fără ca să fie avut un templu. Regele Cir, care le-a dat din nou vasele templului care le duse Nabucodonosor, le-a făgăduit și lemne de zidit, ce au și căpătat ei. Profetul Isaia a zis, înainte de a fi eugetat cineva la Cir: „Cir să faci toată voia mea, ca să se zică Ierusalimului: Fii zidit! și templului: Fii întemeiat!” La punerea temeliei era mare bucuria. Au cântat și au făcut musică. Unii bărbați foarte bătrâni, cari au eunoseut templul cel de demult, au plâns, pentru că acuma nu să mai putea așa frumos templu zidi, cum era cel ruinat. Templul cel dintii fu zidit de Solomon, care avea o mare împărăție. Inse acuma erau numai puțin oameni în țară. Inse un profet profeți, că acest templu va fi mai glorios ca cel dintii. Așa s'a și împlinit. că Domnul Isus, Domnul mării, a vorbit intrinsul. Dară acest templu fu mai târziu ruinat de români, și de atunci nu mai au ideii templu. Dară ei vor zidi iarăși un templu în Ierusalim, și acela va fi mai glorios, că Domnul Isus va fi cu mărirea sa într'insul. Iudeii s'au apucat deja de zidirea templului, când veniri câțiva samaritenii și le ziseră: „Și noi vom zidi cu voi. Noi nu am jertfit decând a biruit Nabucodonosor țara noastră.” Samaritenii ajunseră mai asemenea păgânilor și nu jertfeau adevăratului Dumnezeu, ei idolară păgânești. Iudeii le dădură ca răspuns: „Nu se cuvine, ca să lucrați și voi, că voi sunteți căzuți dela adevăratul Dumnezeu”. Dară aceasta nu plăcu samaritenilor. Ei părîră pre iudei la regele Cir, și bucuria iudeilor s'a schimbat în întristare, că la porunca regelui trebuia să înceteze de o camdată cu ziditul, și numai după câțiva ani putură continua.

Întrebări: 1. Care casă însemnată fu la impresurarea Ierusalimului ruinată? 2. Care iustituțiune a serviciului Dumnezeese a încetat cu aceasta? 3. Care era deoc lucrul cel durtă a celor reîntorși în Ierusalim? 4. Cine ordina facerea acestui altar? 5. În care lună să facu aceasta? 6. Prin ce să distinsă aceasta lună a șeptea mai ales? 7. Care lucru s'a început după zidirea altarului? 8. Cum să formă punerea temeliei? 9. Cum erau părinții cei bătrâni la aceasta? 10. Ce doreau deoc samaritenii? 11. Cum fu primită imbiearea lor? 12. Ca ce să dovediră ei?

Duminecă în 29 Octombre.

44. Un psalm despre mântuire.

Psalmul 85.

Cuvânt de aur: „Da lucruri mari făcut-a Iehova cu noi. Eram veseli.” Psalm. 126, 4.

Când erau iudeii din nou în patria lor, rămaseră încă tot sub domnia perșilor, dară totuși să bucurau, ca căpătără din nou patria lor și orașul Ierusalim. Acuma cântau cântări de laudă și mulțămită în bucuria lor. Templul fu rezidit, cum am auzit-o în lețiunea de mai înainte, și serviciul Dumnezeese putu fi din nou ținut, cum a fost ordinar Dumnezeu. „Cântați lui Iehova cântare nouă,” așa încep doi psalmi, cari ne aminetesc acela timp, ne spune, cum le-a fi mers în captivitate. (Ps. 137.) „Harfele noastre au spânzurat pe salcie. Acolo ședeam și plângeam, când gândeam la Sion. Păgânii ne spuneau: Cântați-ne din cântările Sionului. Cum să cântăm cântarea Domnului în țară străină?” Unii totuși au fi cântat din când în când câte o cântare de ale Sionului ce au fi ascultat păgânii cu bucurie, că de altcum nu iar fi rugat: „Cântați-ne din cântările Sionului”. Aceea și era bine, că prin aceea auzeau păgânii ceva despre adevăratul Dumnezeu. Așa-I și astăzi. Mulți vin în adunările noastre, ca să auză cântarea cea frumoasă, și prin aceasta sunt adeseori mișcați, a se întoarce la Domnul Isus și a-l primi ca Mântuitor. Aceasta au lucrat deja multe „cântări ale Sionului”.

Dumnezeu le era lor milostiv, și pentru aceea s'au bucurat ei tare. „Lucruri mari a făcut Iehova cu noi, de aceea ne bucurăm“. Așa suna acum la ei.

Ce vom zice noi deci? Și noi putem zice: „Lucruri mari făcut-a Domnul cu noi, de aceea ne bucurăm“. Noi vom a număra odată, ce a făcut El nouă. El ne-a dat un Mântuitor, ca să putem fi fericiți; El ne chiamă neîncetat la Mântuitorul; El ne-a ținut sănătoși, noi putem fugi și sări; El ne-a dat să fim născuți într'o țară, unde ni așa bine ca copii și ne putem bucura jucându-ne ca alții copii. Noi auzim despre iubitul nostru Mântuitor în școala de Duminecă. Pentru aceea vom a cugeta la cuvântul: „Laudă pre Domnul, suflete al meu, și nu uita, ce bine ți-a făcut“. Noi uităm foarte ușor, cât bine ne-a făcut bunul Dumnezeu și cât ne face încă. Să-I fim deci mulțămitori!

Intrebări: 1. În care timp s'a scris psalmul nostru? 2. Pentru ce mulțamește psalmistul? 3. Ce era cauza ducerii poporului în captivitate? 4. Ce a făcut deci Domnul cu păcatul? 5. Cum era înse starea în Israel în acest timp? 6. Pentru ce să roagă deci psalmistul? 7. Cum să lase Dumnezeu să se facă cunoscut ajutorul său? 8. Ce vede psalmistul încă în pătenia cea apăsată? 9. La ce voiește el a asculta bine în viitor? 10. Do ce ar voi el să vază poporul său scutit? 11. Cine se va împărtași totdeauna în ajutorul lui Dumnezeu? 12. Care două vârtuți conduc la binecuvântare și mântuire? 13. Cine dă unciă țării și bunurile pământestii?

Noembre 5-lea.

45. Estera mijlocește pentru poporul ei.

Estera 4, 1—5, 4.

Cuvânt de aur: Ps. 145, 20.

PUBLICĂRI.

— „Sămbăta sau Duminecă“? O carte potrivită pentru timpul nostru, când atăta tulburare în privința Sămbetof. Prețul e 15 filerî fără de portul poștal. Să poate căpăta la: Welker József, Budapest VII., Hársfa u. 33.

— Școală de note, pentru coriști, va ținea cu ajutorul lui Dumnezeu *Vasilii Berbecar*, începând în Noembrie. Cei ce voiesc să învețe, să pot înștiința la el, care va seria în numărul viitor locul, și vremea, unde și când se va începe.

POȘTA REDACȚIEI.

Rista Igr. Cincinnati. Cartile cu note sunt sub tipar, dară nu vor fi curând gata. Să poate că va mai trece un an, până vor fi gata. Vor fi în ele peste 300 de cântări, și mai mari și mai mici. Între ele vor fi multe până acum necunoscute. Prețul va fi cam 5—6 coroane de exemplar, legat în pânză. *Bibliile* cele mari vor fi peste vro 3 săptămâni gata. Au tipar mare, vederos. Îndrumările sunt cum erau și mai înainte, dară mai puține. Prețul legat în pânză va fi 5 coroane. Puteți procura la mine. Salutare *Berbecar*.

La mai mulți. Cei ce nu capătă regulat foile, să nu se descuragieze, ci să serie la redacție în Körösbökény, de unde se vor trimite cele lipsite. *Cei ce nu au regulat încă cu prețul foil, facă bine și trimiteți banii cât de curând la cassar în Körösbökény, la adresa Szida Tótor Nr. 17, că trebuiesc pentru a să plăti speculo tipografiei și cheltuielii ale foil.* Salutare la toți abonatorii nostri. B.

Redactor coresponsabil:

VASILIU BERBECAR.

!!! A APĂRUT !!! „PATRU ANOTIMPURI“

Călindearul nostru e gata și să poate procura. Prețul e 40 filerî de exemp. și 5 filerî e portul poștal. Pentru colportari și cari iau multe, să dă rabat convenit. Tot așa și călindearul maghiar: „NÉGY ÉVSZAK“ precum și „MULT JELEN JÖVŐ“, călindearul german: „JAHRESZEITEN“ și călindearul slovacăcesc „ŠTYRI ČIASTKY ROKA“ să pot căpăta în tot acela preț la tipografia noastră pe adresa lui

Welker József,
Budapest, VII., Hársfa-utca 33.